O tânără româncă la Scala din Milano

(Costin Popa – 26 august 2012)

Se numește Letiția Vițelaru, are 27 de ani și jumătate, s-a născut la Comănești, a urmat secțiile de canto ale Liceului de Muzică „Dinu Lipatti" din București și Conservatorului „Giuseppe Verdi" din Milano, iar în prezent este bursiera Institutului Român de Cultură și Cercetare Umanistă din Veneția la Academia Teatrului Scala. Pentru admiterea la cursurile prestigioasei instituții milaneze, tânăra soprană a participat alături de nu mai puțin de 180 de candidați la selecția din iulie 2011.

Comisia alcătuită din personalități ale lumii lirice italiene i-a apreciat calitățile și Letiția a devenit astfel prima româncă bursieră pentru doi ani la Academia de Perfecționare pentru Cântăreți Lirici, cum sună denumirea oficială a instituției. Efortul financiar al IRCCU Veneția este, conform articolului semnat D.S. pe website-ul Hotnews.ro, de 26000 euro, sumă „suportată din bugetul Institutului Cultural Român, conform procedurilor financiar-contabile proprii".

În vara acestui an, la finele primului sezon de studii, Letiția Vițelaru a debutat pe marea scenă a Scalei din Milano în producția cu „Don Pasquale" de Donizetti, înconjurată de colegi în exclusivitate italieni. Întreaga serie de spectacole, din care unul i-a revenit sopranei românce, a aparținut studenților academiei.

Prezență scenică agreabilă, foarte muzicală, cu timbru plăcut, Letiția Vițelaru a fost Norina cu glas lirico-lejer potrivit pentru vocalitatea donizettiană. A parcurs cu ușurință și în siguranță ruladele din partitură, cu acute strălucitoare. Evident preocupată și tensionată – stări firești la accederea direct de pe băncile de studiu în... groapa cu lei – a fost mai reținută în joc la început, dar a câștigat în dezinvoltură pe parcurs și a sfârșit eliberată de emoții. Sper ca debutul la Scala să-i fie de bun augur în lansarea pe orbita lirică internațională. Și mai sper s-o vedem cât de curând la București.

Scenă din spectacol

Scenă din spectacol

Scenă din spectacol

Letiția Vițelaru și Filippo Polinelli

Leonardo Cortelazzi și Letiția Vițelaru

Leonardo Cortelazzi și Letiția Vițelaru – actul al III-lea

Dintre junii parteneri-bursieri l-am remarcat în primul rând pe baritonul Filippo Polinelli (Malatesta), cu timbralitate frumoasă și cu voce care se dezvoltă bogat în registrul acut. L-am intuit drept un viitor bun Conte de Luna în „Trubadurul” verdian. Nu culoarea vocii lui Leonardo Cortelazzi (Ernesto) este punctul său forte, ci îndeosebi delicatețea sunetelor și linia de cânt „di grazia” („Sogno soave e casto” în duetul cu Pasquale), sensibilitatea și tristețea expresiei (aria „Cercherò lontana terra”, în care supra-acuta finală, Re bemol, poate fi perfectibilă), nuanțarea în mezzavoce și filajele subtile (serenada „Com’è gentil”). Pentru rolul titular, s-a apelat la un artist experimentat, Nicola Alaimo, special pentru scopul de a oferi susținere profesionistă tinerilor. Deși culoarea glasului este mai mult de bas-bariton decât de bas, italianul a cântat cu umor și aplomb, cu potrivite intenții de expresie, dezvăluind toate fațetele comicului său personaj.

La pupitru, tot un șef cu experiență, Enrique Mazzola, a condus Orchestra și Corul proprii Academiei, ansambluri bine puse la punct, în pofida tinereții, care au excelat prin transparența „cordarilor”. Unei pregătiri muzicale excelente i s-au adăugat rigoarea discursului, echilibrul și logica tempilor. Câteva momente au ieșit în evidență, cum ar fi cantabilitatea cvartetului de la finele celui de-al doilea act sau spontaneitatea exprimată prin potrivite libertăți ritmice – „rubati” - în duetul Pasquale-Malatesta. La polul opus, micile incorectitudini ale trompetei în preludiul ariei „Cercherò lontana terra” nu au afectat imaginea întregului. În fond se întâmplă și la instrumentiști ce au depășit pragul studenției.

Producția în sine este semnată de reputatul regizor Jonathan Miller și face parte din repertoriul curent al Scalei. Decorurile și costumele Isabellei Bywater reproduc epoca. Totul se petrece în casa bătrânului Don Pasquale și în jurul ei, o clădire secționată pe verticală ce permite desfășurarea acțiunii pe mai multe planuri paralele, pe nivele și în încăperi. Este o mizanscenă inspirată care nu de puține ori amintește de una din montările lui Jean-Pierre Ponnelle cu „Cenușăreasa” rossiniană. Nu contează, important este că spectacolul a funcționat și spiritul buffo a fost prezent peste tot, în jocul eroilor și mai ales în delicioasele „comentarii” ale figuranților-servitori ai lui Don Pasquale, fie că se aflau în... bucătărie, spălătorie, pe scări sau la mansardă. Vivacitatea și comicul de situație au debordat, au dat atmosferă și veridicitate producției, transformată într-o seară a tinereții și viitorului.